

Rīgas arhibīskapa-metropolīta vēstījums 4. Lieldienu svētdienai - 2016.gada 17.aprīlim

„Es esmu labais Gans; es pazīstu savas avis, un manējās pazīst mani,” tie ir pirmsevaņģēlija dziedājuma vārdi.

Mūsu aicinājums ir līdzdarboties ar Dieva žēlastību, lai ieietu šajā pazīšanā. Ticība māca, ka katra cilvēka dzīvība, sākot ar ieņemšanas brīdi, ir dāvana no Radītāja, apveltīta ar bezgalīgu vērtību viņa acīs. Visi cilvēki ir radīti pēc Dieva attēla un līdzības, ikvienam ir dots aicinājums un mērķis, kas noslēgumā piepildās aiz šīs zemes dzīves kopībā ar Trīsvienīgo Dievu. Kaut kādā noslēpumainā veidā esam savienoti ar visiem cilvēkiem, mūsu darbības un izvēles sekas skar ne tikai mūs, bet arī citus; dzīves beigās mūs izvērtēs pirmām kārtām pēc mūsu attieksmes pret trūcīgākajiem brāļiem un māsām.

Tieši ģimenē būtu jāapgūst šīs patiesības, bet mūsdienu sabiedrība ir tik ļoti pārņemta ar ikdienas dzīves rūpēm, ka dzīve parasti netiek skatīta garīgā perspektīvā, tas traucē atklāt patiesību par savu aicinājumu. Kā gan bez lūgšanas gara un pārdomām varam izšķirt Dieva gribu attiecībā uz mums, pievērsties viņam paklausībā un mīlestībā, šādi piedzīvojot laimi un mieru, kuriem Viņš mūs ir radījis? Kā gan bez lūgšanas spējam būt par avīm, kuras klausā labā Gana – Jēzus Kristus balsij (sal. Jņ 10,27)?

Tāpēc ir svarīgi nemītīgi lūgties (sal. 1. Tes 5:17), sevišķi ģimenēs, pazemīgi pateicoties par visu, ko Dievs savā labestībā ir veicis mūsu labā. Ikdienas lūgties, lai viņš palīdz palikt uzticīgam tam aicinājumam, kuru viņš mums devis Kristū. Nav jābaidās nest viņa priekšā visas savas ieceres, rūpes un vajadzības. Vecāki, lūdzaties par saviem bērniem, lai tie pieaugtu jaunajā dzīvē, kuru tie saņēma kristībā! Bērni, lūdzaties par vecākiem, jo arī jūs varat sekmēt viņu svētumu! Lūdzaties vienotībā ar Kristus Miesu visā pasaulē par visas cilvēces vajadzībām: par slimiem un apspiestiem, par tautu vadītājiem, taisnības un miera, veselīgas vides veicinātājiem, lūdzaties par visiem, kuri kaut kā pagodina Dievu, pazemīgi kalpojot tuvāko vajadzībām. Visu darbu veltiet Dievam kā patīkamu upuri, tādējādi sagatavojot viņa valstības atnākšanu.

Jo sevišķi šajā Labā Gana svētdienā aicinu Jūs lūgties par aicinājumiem uz priesterību un konsekrēto, Dievam veltītu dzīvi. Mēs esam “dzīvie akmeņi” (sal. 1. Pēt 2:5) garīgā celtnē, kas spožumā pārsniedz visu, ko vien māksla vai izdoma var izplānot. Sv. Gars aicina uz sadarbību vārdos un darbos atbilstoši kristīgam aicinājumam, atbilstoši mūsu vietai Baznīcā, kas, kā atgādina pāvests Francisks vēstījumā šai dienai, ir aicinājumu māte.

Katram ticīgajam, draudzei, vietējai Baznīcai būtu sev jāuzdod jautājums: kā Latvijā iedzīvināt Evaņģēlija dziedinošo un atjaunojošo spēku? Kādos veidos Kristus vēlas būt klātesošs indivīdu un sabiedrības dzīvē? Ko vēl var darīt, lai sirdsapziņas darītu Jēzus – Labā Gana balsi uztverošas, lai Evaņģēlijs izgaismotu cilvēciskās un sociālās problēmas? Kā Gara dāvanām skaidrāk izpausties Baznīcā citu labā? Kā mums būt prieka un Svētā Gara pilniem, kā mācekļiem pirmajā lasījumā dzirdētajā aprakstā?

Lai Dievs Tēvs vienmēr “apgaismo mūsu gara acis, ka mēs redzētu, kādu cerību vieš viņa aicinājums” (sal. Ef 1:18-19). Tik daudziem vēl jāklūst Dieva žēlastības “apgaismotiem”, lai atzītu visu, kas neatbilst Dieva bērnu cieņai. Kad zaudējumu cieta materiālistiskās ideoloģijas, kas centās atņemt cilvēkam jēgpilnu dzīvi un cieņu, tad to vietu ieņēma praktiskais materiālisms, jauna veida elkdievība, kas arī apdraud cilvēka garīgo dzīvi. Cik tad ļoti kristiešiem vajag būt Kristus “apgaismotiem”, lai noraidītu kā ar īstu cilvēka brīvību un cieņu nesavienojamu jauno patēriņa kultūru, kas izceļ baudu kā pašmērķi bez atsauces uz morālo likumu, galu galā tas noliedz arī mūsu solidaritāti ar trūkcūcietējiem.

Jēzus mīlestības pilnais skatiens aptver visus. Viņš kā Jērs mūs gana un aizved pie dzīvības ūdeņu avotiem – atgādina otrais lasījums. Vienīgi nesavtīga mīlestība un žēlsirdība izskaidro Jēzus vārdus un darbus, sevišķi viņa nāvi uz krusta. Dievs tik ļoti mūs mīl, ka atdeva par mums savu vienīgo Dēlu, lai mums būtu dzīves pārpilnība, mūžīgā dzīve. Ticēt Jēzum nozīmē ne tikai runāt, interesēties par viņu. Ticība prasa dāsnu atbildi, ar visu dzīvi brīvi veltoties Kristum un viņa vēstij. Lūgsimies, lai šādu atbildi sniegtu arī mūsdienu jaunieši, izsakot gatavību kalpot kā ordinēti priesteri, lai sludinātu Evaņģēliju un izplatītu Dieva valstību.

Šo vēsti raksturo prieks, kas izriet no ticības un atdeves, uzpurēšanās. Prieks pārņem katru sirdi, kas dzīvo uzticīgi vienota ar Jēzu. Taču mīlestība prasa upuri. Arī mūsdienu situācijā nav viegli palikt uzticīgam Kristum. Mīlestību mūsdienās diezgan daudzi neizprot, reducē tikai uz jūtu līmeni, pielīdzina egoistiskām vēlmēm. Bet īsta mīlestība vienmēr saistīta ar patiesību, tā izpaužas dāsnā kalpošanā citiem. Īsta mīlestība izvirza mums prasības, liek izpildīt baušļus. Tāpēc Jēzus teica: “Ja jūs mani mīlēsiet, jūs pildīsiet manus baušļus” (sal. Jņ 14:23).

Pēterim nācās paust savu mīlestību uz Kristu kalpošanā citiem Baznīcā. Jēzus uzrunā mūs šodien, gaida mūsu mīlestību. Lai nekad nenovēršamies no Kristus! Ja ticam Kristum, pieņemam Viņa vārdus un arī upurus, kādus Viņš pieprasa, tad būsīm pildīti ar prieku – tādu prieku, kādu pasaule nevar dot.

“Pļaujas lauks ir liels”, saka Jēzus (Mt 9: 37). Tas nozīmē, ka cilvēki savās sirdīs ilgojas pēc Dieva, ilgojas pēc vadības, kas norādītu ceļu, ilgojas pēc vēsts, kas ir vairāk kā tikai vārdi, cerot, gaidot pēc mīlestības, kas pieņemtu un uzturētu cilvēkus visā mūžībā. “Strādnieku ir maz!” (Mt 9: 37).

“Lūdziet pļaujas Kungu sūtīt strādniekus” (Mt 9: 38). Tas nozīmē, ka pļauja ir gatava, bet Dievs vēlas palīgus, kas to savāktu. Dievam vajag tos, kas teiktu: Jā, esmu gatavs palīdzēt, lai kalpotu cilvēku labā ar Vārda sludināšanu, svēto sakramentu dalīšanu un ticīgo vadīšanu garīgumā un svētumā.

Mēs, cilvēki, nevaram vienkārši “piešķirt” aicinājumus: tiem jānāk no Dieva. Priesterība nav kā citas profesijas. Mēs nevaram vienkārši piesaistīt cilvēkus ar publisko attiecību stratēģijām. No Dieva sirds nākušam aicinājumam vienmēr jāatrod atbilde cilvēka sirdī. Bet tam ir vajadzīga mūsu sadarbība, vispirms ar lūgšanu gan individuāli, gan mūsu draudzēs.

Aicinu lūgties, lai Dievs izraisa entuziasmu un prieku par Evaņģēliju jauniešu sirdīs, lai tie izprastu, ka nav lielāka dārguma par to kas, savulaik atklāts, ir jānodod tālāk. Lūgšanas vārdiem jāpārvēršas darbos, lai lūdzošā sirdī atraisās prieks Dievā un Evaņģēlijā, iekvēlinot arī citu sirdīs gatavību teikt “jā”!

Lūdzoties pildīti ar Dieva gaismu, lai pievēršamies citiem un iekļaujam viņus mūsu lūgšanā, Dieva klātienē. Dievs vienmēr darbojas. Kopā ar viņu lūgšanā mēs varam uzrunāt citus. Atbilstoši savam nolūkam Dievs tad attīstīs viņu “jā”, viņu gatavību atbildēt.

Pēterim trīskārt apliecinot: “Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu” (Jņ 21: 17), Jēzus uzticēja ganīt savas avis. Latvijai ir vajadzīgi cēli, pašreizējā dzīvē un Mīlestības gara likuma vadīti Dieva kalpi, kas varētu ganīt Kunga avis “zāļainās ganībās”, mudinot tās sekot Baznīcas sludinātajiem dzīvības vārdiem un tās svētdarot caur līdzdalību Dieva noslēpumu svinēšanā. Tāpēc lūgsim pļaujas Kungu, lai Viņš, ieguldot mūžības klētī sirdīs nobriedinātos zelta graudus, pulcētu krietnus priesterus, kas šos graudus atkal sētu garīgi atjaunotai un plaukstošai Latvijai!

 +Zbignevs Stankevičs,
Rīgas arhibīskaps-metropolīts